

Libris.ro

Clive Cussler este un celebru scriitor american contemporan, născut în 1931, în Aurora, Illinois. A început să scrie în 1965, iar cea mai mare creație a sa este Dirk Pitt, inginer marin, agent guvernamental și aventurier. Cussler este autor sau coautor a peste cincizeci de cărți, dintre care douăzeci de thrillere îl au ca personaj principal pe Dirk Pitt. Lor li se adaugă opt romane din seria *Dosarele NUMA* și șase din seria *Dosarele Oregon*. Circa douăzeci dintre titluri au apărut consecutiv pe lista *The New York Times* a celor mai bine vândute opere de ficțiune. Operele sale de nonficțiune cuprind: *The Sea Hunters* și *The Sea Hunters II*, care descriu adevăratele aventuri ale NUMA (National Underwater and Marine Agency), aflată în căutarea vaselor de importanță istorică de mult pierdute. Împreună cu echipa sa de voluntari, Cussler a descoperit mai mult de șazeci de vase, printre care și submarinul *Hunley*, pierdut cu mult timp în urmă.

Grant Blackwood, autorul seriei *Briggs Tanner – The End of Enemies, The Wall of Night și An Echo of War* –, este veteran al Forțelor Navale Americane și a petrecut trei ani la bordul unei fregate echipate cu rachete ghidate. În prezent, lucrează la următorul său thriller.

CLIVE CUSSLER

și Grant Blackwood

Aurul spartanilor

Ediție a II-a

Traducere din limba engleză
Patricia Neculae

Editura Litera

O. P. 53; C. P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Aurul spartanilor

Clive Cussler, Grant Blackwood

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamaș

Tehnoredactare și prepress: Teodor-Alexandru Pricop

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CUSSLER, CLIVE

Aurul spartanilor / Clive Cussler, Grant Blackwood;
trad.: Patricia Neculae. – București: Litera Internațional,
2012

ISBN 978-606-600-900-3

I. Blackwood, Grant
II. Neculae, Patricia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Prolog

Trecătoarea Marele St. Bernard,
Alpii Pennini, Europa. Mai, 1800

O rafală de vânt ridică zăpada, biciuind picioarele calului, pe numele său Stiria. Acesta fornăi nervos, pași în lături pe cărare, până când călărețul îl struni de câteva ori, reușind să îl calmeze. Napoleon Bonaparte, împăratul francezilor, își ridică gulerul de la manta și scrută cu ochii mijiiți viscolul. Abia dacă distingea înspre est profilul zimțat, de 5 000 de metri, al vârfului Mont Blanc.

Se aplecă în șa și îl lovi ușor pe Stiria peste gât.

– Ai trecut prin altele și mai grele, amice!

Stiria era un superb cal de război de rasă arabă, pe care Napoleon îl capturase în urmă cu doi ani, în timpul campaniei din Egipt, dar frigul și zăpada nu îi erau pe plac. Născut și crescut în deșert, Stiria era obișnuit să fie biciuit de nisip, nu de ace de gheață.

Napoleon se întoarse și îi făcu semn valetului său, Constant, care se afla cu zece pași mai în spate și mâna un șir de catări. Iar în urma acestuia, înșirându-se pe câțiva kilometri în josul cărării șerpuitoare, veneau cei patruzeci de mii de soldați care alcătuiau Armata de Rezervă, însoțiți de cai, de catări și de muniții.

Constant dezlegă catărul din frunte și înaintă grăbit. Napoleon trase de hăturile lui Stiria, apoi descălecă și își întinse picioarele în zăpada înaltă până la genunchi.

– Să-l lăsăm să se odihnească, spuse Napoleon. Cred că îl supără iarăși potcoava aia.

– Mă ocup eu, generale! Acasă, Napoleon prefera titlul de prim-consul, iar în campanii, pe cel de general. Răsufală

adânc, își îndesă pe cap bicornul albastru și își ridică privirea înspre piscurile de granit care se înălțau deasupra lui.

– E o zi minunată, nu-i așa, Constant?

– Dacă spuneți dumneavoastră, generale, mormăi valetul.

Napoleon zâmbi în sine. Constant, care îi fusese alături ani în șir, era unul dintre puștii supuși cărora le permitea o mică doză de sarcasm. La urma urmei, gândea el, Constant era deja bătrân; frigul îi pătrundea până în oase.

Napoleon Bonaparte era de statură mijlocie, avea un gât puternic și era lat în umeri. Nasul său acvilin trona deasupra gurii ferme și a bărbiei pătrătoase, iar ochii de un gri pătrunzător păreau a diseca totul în jur, fiindte umane sau orice altceva.

– Avem vreo veste de la Laurent? îl întrebă pe Constant.

– Nu, generale.

Général de division sau general-maior, Arnaud Laurent, unul dintre comandanții cei mai de încredere ai lui Napoleon și prieten apropiat al acestuia, pornise cu o zi în urmă în fruntea unui detașament, înaintând mai adânc în trecătoare, într-o misiune de cercetare. Oricât ar fi fost de improbabil să întâlnească dușmani aici, Napoleon învățase de mult să fie pregătit pentru orice eventualitate. Mult prea mulți oameni iluștri au fost doborâți pentru că s-au bazat pe presupuneri. Aici însă, inamicii cei mai de temut erau vremea și relieful.

Aflată la o altitudine de 2 450 de metri, trecătoarea Marele St. Bernard era folosită de secole de călătorii care traversau munții. Marcând granițele Elveției, Italiei și Franței, Alpii Pennini au fost martorii trecerii a numeroase armate: galii în 390 î.Hr., în drumul lor de cucerire a Romei, faimoasa traversare cu elefanți a lui Hannibal din 217 î.Hr. și întoarcerea lui Carol cel Mare, în anul 800,

după încoronarea de la Roma, când devenise împărat al Sfântului Imperiu Roman.

„Tovarăși tot unul și unul“, își zise Napoleon în gând. Chiar și unul dintre predecesorii săi, Pepin cel Scurt, rege al Franței, traversase în anul 753 Penninii pentru a se întâlni cu papa Ștefan al II-lea.

„Dar eu nu voi eșua în a obține măreția, asemenea altor regi“, își reconfirmă pentru sine Napoleon. Imperiul său avea să se extindă cu mult peste cele mai îndrăznețe visuri ale înaintașilor săi. Nimic n-avea să-i stea în cale. Nici armatele, nici vremea, nici munții – și cu atât mai puțin niște austrieci neobrăzați.

Cu un an în urmă, în timp ce cucerea alături de armatele sale Egiptul, austriecii recuceriseră cu nerușinare teritoriul italian anexat Franței prin Pacea de la Campo Formio. Victoria lor avea să fie de scurtă durată. Nu se așteptau la vreun atac atât de devreme și nici nu-și imaginau că vreo armată ar îndrăzni să traverseze Penninii iarna. Și pe bună dreptate.

Zidurile înalte ale stâncilor și defileurile șerpuitoare făceau ca Penninii să fie un coșmar geografic pentru călătorii solitari, cu atât mai mult deci pentru o armată de patruzeci de mii de oameni. Încă din septembrie stratul de zăpadă din trecătoare atinsese vreo nouă metri, iar temperaturile coborau constant sub zero grade. Troiene înalte cât zece oameni se ridicau deasupra lor la fiecare cotitură, amenințând să îi îngroape, oameni și cai laolaltă. Chiar și în zilele cele mai însorite, ceața împânzea totul în jur până după-amiaza târziu. Vijeliile se porneau fără veste, preschimbând o zi liniștită într-un coșmar asurzitor de zăpadă și de gheață, care îi făcea să nu mai vadă nimic la un metru în față. Mai înfricoșătoare decât orice erau însă avalanșele – cascade de zăpadă, uneori late de un kilometru, gonind de-a lungul versantului, căutând să îngroape pe oricine suficient de ghinionist să se afle în calea lor. Până acum, Dumnezeu găsise de cuviință să

cruțe aproape toți oamenii lui Napoleon, mai puțin două sute dintre ei.

Se întoarse spre Constant.

– Avem raportul intendentului?

– Iată-l, generale. Valetul scoase un sul de hârtie din haină și i-l înmână lui Napoleon, care își aruncă ochii peste cifre. Până acum oamenii săi consumaseră 19 817 sticle de vin, o tonă de brânză și 770 de kilograme de carne.

În fața sa se auziră din trecătoare strigătele călăreților din avangardă:

– Laurent, Laurent...!

– În sfârșit, murmură Napoleon.

Un grup de doisprezece călăreți se ivi din zăpada spulberată. Erau soldați puternici, cei mai buni pe care îi avea, asemenea comandantului lor. Nici unul dintre ei nu călărea cocoșat, toți stăteau țepeni, cu bărbia ridicată. Generalul-maior Arnaud Laurent veni la trap până în fața lui Napoleon, salută, iar apoi descălecă. Napoleon îl îmbrățișă, păși în spate și făcu un semn către Constant, care se grăbi să îi dea lui Laurent o sticlă de coniac. Acesta luă o înghițitură, apoi încă una, după care dădu sticla înapoi.

Napoleon spuse:

– Raportează, prietene!

– Am înaintat treisprezece kilometri, domnule. Nici urmă de trupe inamice. Vremea se îmbunătățește în zonele mai joase, iar zăpada e mai puțin înaltă. De-aici înainte totul devine mai ușor.

– Bine... foarte bine.

– Ar mai fi ceva de menționat, zise Laurent și, apucându-l pe Napoleon de braț, îl trase câțiva pași mai încolo. Am găsit ceva, generale.

– Și n-ai de gând să-mi oferi câteva detalii privind natura acestui ceva?

– Ar fi mai bine să vedeți cu ochii dumneavoastră.

Napoleon îi privi cu atenție chipul – în ochi îi sclipea o nerăbdare abia ascunsă. Îl cunoaștea pe Laurent din

vremea în care aveau amândoi șaisprezece ani și erau locotenenți în Regimentul de artilerie La Fère. Lui Laurent nu-i stătea în fire nici să exagereze, nici să se entuziasmeze din nimic. Indiferent ce găsisse, era ceva important.

– Cât de departe? întrebă Napoleon.

– Patru ore călare.

Napoleon privi cerul. Era deja după-amiaza târziu. Deasupra piscurilor se vedea o linie de nori întunecați. Se apropia furtuna.

– Prea bine, zise el bătându-l pe Laurent pe umăr. Plecăm dis-de-dimineată.

După cum avea obiceiul, Napoleon dormi cinci ore, trezindu-se la ora șase în zori, cu mult înainte să se lumineze. Luă micul dejun și citi depeșele de la comandanții de demi-brigade în timp ce bea un ceainic cu ceai negru și amar. Cu puțin înainte de ora șapte sosiră Laurent și detașamentul său și porniră înspre vale, urmând cărarea făcută de Laurent cu o zi înainte.

Furtuna din ajun nu adusese cu sine prea multă zăpadă, dar vânturile năprasnice ridicară noi troiene – ziduri albe care formau un defileu în jurul lui Napoleon și al însoțitorilor săi. Aburul de la răsuflarea cailor se înălța în aer și fiecare pas împrăștiat talazuri de pulbere albă. Napoleon îi cedase conducerea lui Stiria, lăsându-l se orienteze singur pe cărare, în timp ce el privea cu fascinație troienele, fațadele lor sculptate de vânt în forme de vârtejuri și de spirale.

– Puțin cam sinistru, nu, generale? întrebă Laurent.

– E liniște, murmură Napoleon. Nu mi-a mai fost dat să aud o liniște ca asta.

– E frumos, încuviință Laurent. Și periculos.

„Precum un câmp de luptă“, gândi Napoleon. Cu excepția, poate, a patului pe care îl împărțea cu Josephine, nu se simțea niciunde acasă mai mult decât pe câmpul de luptă. Răgetul tunurilor, pocnetul muschetelor, mirosul de praf de pușcă din aer... Toate acestea îi plăceau la nebunie.

„E o chestiune de zile“, gândi el, „numai să scăpăm de munții aștria blestemati...“ Zâmbi în sinea sa.

În față, călărețul din frunte ridică deasupra capului pumnul strâns, semn că se opreau. Napoleon privi cum omul descalecă și își înfige picioarele în zăpada înaltă până la coapse, în timp ce privea cu capul lăsat pe spate pereții troienelor. Dispăru dincolo de o cotitură a cărării.

–Ce caută? întrebă Napoleon.

–În zori crește pericolul de avalanșe, răspuse Laurent. Peste noapte vânturile întăresc stratul de zăpadă de deasupra ca pe o carapace, în timp ce pulberea de dedesubt rămâne moale. Carapacea începe să se topească când întâlnește soarele. De multe ori, doar sunetul ne avertizează – ca și cum însuși Dumnezeu ar rage din ceruri.

După câteva minute călărețul reapăru pe cărare. Îi făcu semn lui Laurent că totul este în regulă, apoi încălecă și porni înainte.

Continuară să înainteze încă două ore, urmând cursul șerpuit al văii care cobora înspre poale. Intrară curând într-un defileu îngust cu pereți de granit cenușiu și zimțat, întretesut cu bucăți de gheață. Călărețul din frunte semnaliză o altă oprire și descălecă. Laurent îi urmă exemplul, iar apoi și Napoleon. Acesta privi în jur.

–Aici e?

Generalul de divizie zâmbi jucăuș.

–Aici e, generale. Laurent desfăcu două lămpașe de la șaua calului. Vă rog să mă urmați.

Porniră în jos pe cărare, trecând de cei șase cai aflați în fața lor și de călăreții care îl fixau cu privirea pe generalul lor. Napoleon îi salută solemn printr-o înclinare a capului până când ajunse în fruntea coloanei, unde se opri. Trecură câteva minute, apoi un soldat – cel care condusesese șirul – apăru din spatele unei stânci care se înălța la stânga lor și își săpă drum prin zăpadă până la ei. Laurent spuse:

–Generale, poate că ți-l mai amintești pe sergentul Pelletier.

–Bineînțeles, răspuse Napoleon. La dispoziția ta, Pelletier. Condu-ne!

Pelletier salută, înșfăcă un colac de sfoară de la șaua calului său și părăsi cărarea principală, urmând-o pe cea pe care tocmai o tăiasă prin troienele înalte până la piept. Îi conduse în susul pantei, înspre baza zidului de granit, iar apoi mai merse în paralel cu acesta cam patruzeci și cinci de metri înainte de a se opri în dreptul unei nișe perpendiculare din peretele stâncii.

–Minunat loc, Laurent. Ce ar trebui să văd aici? întrebă Napoleon.

Laurent îi făcu semn cu capul lui Pelletier, care își ridică muscheta și lovi peretele cu patul acesteia. În loc să audă sunetul lemnului strivit de piatră, Napoleon îl auzi pe cel al gheții care se crăpa. Pelletier mai lovi de patru ori până când în perete se formă o spărtură verticală. Avea puțin peste jumătate de metru în lățime și aproape un metru optzeci înălțime.

Napoleon privi înăuntru, dar nu zări nimic în întuneric.

–După câte ne putem da seama, zise Laurent, intrarea este acoperită pe timpul verii de tufe și vițe, și iarna este ascunsă de troiene. Bănuiesc că undeva înăuntru este o sursă de umezeală care ar explica paravanul de gheață subțire. Probabil se formează în fiecare noapte.

–Interesant. Și cine a găsit locul ăsta?

–Eu, generale, răspuse Pelletier. Ne-am oprit pentru a ne odihni caii și am avut nevoie... ei bine, trebuia să...

–Înțeleg, sergent, continuă, te rog.

–Ei bine, cred că m-am îndepărtat cam mult, generale. Când am terminat, m-am sprijinit de stâncă pentru a-mi trage răsuflarea și gheața a cedat. M-am învățat puțin prin-năuntru și nu mi s-a părut cine știe ce, asta până să văd... Ei bine, vă las pe dumneavoastră să vedeți, generale.

Napoleon se întoarse către Laurent.

–Ai fost înăuntru?

– Da, generale. Doar eu și sergentul Pelletier. Nimeni altcineva.

– Prea bine, Laurent, te voi urma.

Intrarea în peșteră era lungă de șase metri, devenind din ce în ce mai strâmtă pe parcurs ce înaintau, până când fură nevoiți să meargă aplecați. Dintr-odată, tunelul se deschise și Napoleon se trezi stând într-o grotă. Fiindcă intraseră înaintea lui, Laurent și Pelletier se dădură la o parte ca să-l lase să treacă, apoi își ridicară lămpașele, împrăștiind lumina galbenă și fremătândă pe pereți.

Având o lungime de optsprezece metri și o lățime de cincisprezece, peștera era un palat de gheață învăluind pereții și podeaua, în unele locuri groasă de câțiva metri, iar în altele atât de subțire, încât Napoleon putea să vadă dedesubt urma ștersă a rocii cenușii. Din tavan atârnavu stalactite strălucitoare, ajungând atât de jos, încât se uneau cu stalagmitelile din podea, dând naștere la sculpturi sferice de gheață. Spre deosebire de gheața de pe pereți și de pe podea, cea de pe tavan era aspră, reflectând lumina lămpașului asemenea unui cer plin de stele. De undeva de departe, din peșteră, se auzea apa picurând, iar șuieratul slab al vântului era chiar și mai îndepărtat.

– Minunat, murmură Napoleon.

– Priviți ce a găsit Pelletier chiar la intrare, zise Laurent îndreptându-se spre perete. Napoleon merse spre locul unde Laurent lumina cu lămpașul un obiect de pe podea. Era un scut.

Înalt de aproximativ un metru și jumătate și lat de mai bine de jumătate de metru, avea formă de 8 și era lucrat din răchită împletită, fiind acoperit cu piele pictată în pătrățele alternative, roșii și negre.

– E antic, murmură Napoleon.

– Aș zice că are cel puțin două mii de ani, spuse Laurent. Cunoștințele mele de istorie nu mai sunt ce

erau, dar cred că se numește gerron. Era folosit de soldații din infanteria ușoară persană.

– *Mon Dieu...*

– Și asta nu e tot, generale. Urmați-mă!

Căutându-și calea prin pădurea de stalactite, Laurent îl conduse către fundul peșterii, unde se găsea intrarea unui alt tunel, de formă ovală și înalt de mai bine de un metru.

În spatele lor, Pelletier lăsase jos colacul de sfoară și, la lumina lămpașului, lega unul dintre capete de baza unei coloane.

– Să înțeleg că o să coborâm, zise Napoleon. În pânțele infernului?

– Nu astăzi, generale, îi răspunse Laurent. Doar o să trecem pe cealaltă parte.

Laurent își aținti lămpașul înspre tunel. La câțiva metri să găsea un pod de gheață, lat de nici jumătate de metru, întinzându-se deasupra unei crevase și pierzându-se apoi într-un alt tunel.

– Ai trecut dincolo? întrebă Napoleon.

– E destul de solid; sub gheață e piatră. Dar nu poți fi niciodată sigur.

Verifică din nou frânghia, mai întâi pe cea din jurul taliei lui Napoleon, apoi pe a lui. Pelletier mai trase încă o dată cu putere de nod și încuviință din cap către Laurent care, înaintea de a intra în tunel, îi zise lui Napoleon:

– Aveți grijă pe unde călcați, generale.

Napoleon așteptă câteva clipe și apoi îl urmă.

Înaintară încet de-a lungul crevasei. La jumătatea drumului, Napoleon privi în jos, dar întunericul era de nepătruns, iar pereții de gheață de un albastru translucid se pierdeau în beznă.

În cele din urmă, ajunseră în capătul celălalt. Intrară în al doilea tunel, care înainta șerpuiind încă șase metri și care apoi se deschidea într-o altă peșteră de gheață, mai mică decât prima, însă cu tavanul înalt și arcuit. Luminându-și calea cu lămpașul, Laurent se îndreptă spre

centrul peșterii și se opri lângă ceea ce păreau a fi două stalagmite acoperite de gheață. Aveau o înălțime de trei metri și jumătate și vârful retezat.

Napoleon veni mai aproape și se opri. Își miji ochii. Observă că nu erau stalagmite, ci o coloană solidă de gheață. Se sprijini de ea cu palma și își apropie fața de aceasta.

Chipul auriu al unei femei îl țintuia cu privirea.

Mlaștina Pocomoke, Maryland. În zilele noastre

Sam Fargo, care stătea ghemuit, se ridică și privi înspre soția sa, scufundată până la mijloc în nămolul negru și vâcos. Pieptul de un galben intens al salopetei de pescuit scotea în evidență castaniul strălucitor al părului ei. Simțindu-i privirea, se întoarse spre el, își țuguie buzele și își suflă o șuviță de păr de pe obraz.

– Și, mă rog, de ce zâmbești, Fargo? întrebă ea.

Când o văzuse prima dată îmbrăcată în salopetă, făcuse greșeala să sugereze că arăta precum pescarul Gorton¹, primind în schimb o privire nimicitoare. Se grăbise să adauge „sexy“ la descriere, dar fără prea mare efect.

– Îți zâmbesc, răspunse el de data asta. Ești frumoasă... Longstreet. De câte ori Remi era furioasă pe el i se adresa cu numele de familie, iar el îi răspundea de fiecare dată folosind numele ei de fată.

Ea își ridică brațele, acoperite de mângă până la coate, și spuse cu un zâmbet abia ascuns:

– Ești nebun. Sunt plină de înțepături de țânțar pe față și părul nu mai are nici o formă. Își scărpină bărbia, murdărindu-se ușor de noroi.

– Toate astea nu fac decât să-ți sporească farmecul.

– Mincinosule!

În ciuda privirii dezgustate de pe chipul ei, Sam știa că Remi este un soldat fără pereche. Odată ce-și stabilea un țel, nimic, oricât de neplăcut, n-o împiedica să meargă până la capăt.

– Ei bine, zise ea, trebuie să recunosc că nici tu nu arăți prea rău.

¹ În original, *Gorton's Fisherman*, marcă de produse alimentare din pește, având ca simbol un pescar (n.tr.)